

# Az intenzitás képei

## Nádler István 80

FEUILLETON - LXII. évfolyam, 48. szám, 2018. november 30.

**A festés mint folyamat kérdését talán Dieter Honisch fogalmazta meg a legpontosabban, amikor azt írta, hogy Nádler „lenyűgöző termékenysége, az a tény, hogy szüntelenül fest, magában a festészet princípiumában gyökerezik. Nem az eredmény a döntő, hanem a festészet állandó folyamata”. Honisch szerint Nádler célja nem a kép, hanem a festészet maga: képei mind állapotképek, melyek a szüntelenül mozgásban lévő nagy Egész mint folyamat összefüggésében értelmezhetők. Ezért írja Honisch - némileg félreérthető módon -, hogy Nádler „festő képek nélkül”. A képnélküliség ebben az esetben korántsem azt jelenti, hogy ne alkotna Nádler lenyűgöző képeket, hanem inkább azt, hogy ezek a képek nem az alkotófolyamat végcéljai, hanem inkább stádiumai. Az életmű ennyiben - amint erre a művész monográfiája, Hegyi Lóránd is utalt - egyfajta „vizuális naplóként” is felfogható, amelyben számos festmény címe mindössze a készülés helyét vagy időpontját tartalmazza, és ennyiben egy állapotot reprezentál.**

**Mindez persze nem jár a kép leértékelődésével, hiszen szintén Hegyi fogalmazta meg találóan azt, hogy Nádler művészetében „a kép maga a legvégső intenzitásig fokozott élmény, amelyben konfliktusok és küzdelmek, keresés és megtalálás sűrűsödik össze”. Honisch kifejezésével, Nádler festményei „egzisztenciális fajtájú élményképek”. A *Hét utolsó szó* képei ennek a „legvégső intenzitásig fokozott” egzisztenciális élménynek adnak formát. Önmagukban is intenzívek, mégis egymás összefüggésében olvashatók, finom elmozdulások, módosulások hálózataként.**